Ч. 138 Пятниця 21 червня (4 липня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Сойм краєвий.

(9-те засіданє І-ої сесиї)

Вчерашне засіданє соймове розпочало ся о годині $10^1/_2$ перед полуднем. На порядку дневнім самі дрібні справи, два справозданя Виділу краєвого в першім читаню, сім самостійних внесень посольских в першім читаню, з котрих важнійше внесенє пос. Стапіньского, в справі виборчої реформи, та вісім справоздань ріжних комісий в справах чисто петицийних, а то комісиї господарства краєвого з петициї громади Тшцяна в захід. Галичині о заснованє краєвої школи для рільництва і садівництва, і петициї п. Клементини Стасиневичевої о запомогу на вивченє ся годівлі дробу, та комісиї шкільної з петициї громади Іскриня, коросняньского повіта, о увільненє від престациї шкільної, і пятьох петиций ріжних учителів вагл. учительок, в справах особистих що-до літ служби, платні і емеритур.

Перед приступленем до порядку дневного відчитано внесені перед засіданем петициї, внесеня і інтерпеляциї, між тими петицию Товариства дяків в Станиславові, о унормованє платні, поперту в промові пос. Гуриком, котру відослано до комісиї правничої, і петицию тогож товариства о субвенцию, поперту рівнож пос. Гуриком, котру відослано до комісиї буджетової, а внесенє п. Старуха і тов. з домаганем зміни закона конкуренцийного з р. 1866, що-до будованя і удержуваня будинків церковних католицких обрядів в тім напрямі, щоби громади філіяльні, котрі вже мають у себе церков, були звільнені від конкурованя на будову і удержанє таких же будинків в громадах матерних. Внесенє то посла Старуха прийде до першого читаня на однім з найблизших засідань Сойму.

Відтак приступлено до дневного порядку і оба справозданя Виділу краєвого відослано до буджетової комісиї.

З поміж самостійних внесень посольских прийшло до першого читаня також внесеня пос. Стапіньского, в справі виборчої реформи. Внесенє звучить:

„Сойм приказує Виділови краєвому, щоби на найблизшій сесиї предложив внесенє що до зміни статуту краєвого і краєвої ординациї виборчої, на слідуючих основах:

1) Утворена буде курия загального голосованя, на спосіб унормований законом державним з 14 червня 1896, ч. 168 Взд. в справі ординациї виборчої до Ради державної з 30 мандатами.

2) Число послів з куриї селяньскої зістає побільшене так, щоб кождий повіт політичний вибрав одного посла.

3) Вибори до всїх курий відбувають ся безпосередно. Голосованє в куриї великої посілости, міст і палат торговельних відбуває ся лише тайно, в куриї селяньскій та загального голосованя вільно голосувати тайно картками або устно.

По промові внескодавця пос. Стапіньского відослано внесенє до комісиї адміністрацийної.

Кромі внесеня пос. Стапіньского залагоджено ще також инші внесеня посольскі, і відіслано всї до відповідних комісий. Внесеня тоті суть: п. Енджейовича в справі годівлї коний; п. Дзєслєвского в справі вивласнюваня для будівель електричних проводів; п. Мойси в справі заложеня в обох половинах краю солянкових купелів для убожшої людности; п. Вількевича в справі піднесеня і охорони садівництва (відослано вимково до Виділу краєвого яко комісиї) — внесенє п. Ґарапіха в справі збільшеня побору достав (до 15 прц.) до війска від дрібних промисловців і увільнюваня селян від війска на час жнив.

Всї справи петицийні, стоячі на порядку дневнім, а вийшовші в справозданях з дотичних комісий відослано до виділу краєвого для їх можливого увзглядненя.

Вибрано ще додатково одного члена до комісиї промислової — именно пос. Роттера. На тім засіданє о год. 1 замкнено. — Слідуюче засіданє в пятницю о год. 10 рано. Порядок дневний буде розісланий послам нинї письмом.

Новинки.

Львів дня 3-го липня 1902.

— **Іменованя.** П. Міністер просьвіти іменував дійстними учителями отсих заступників учителів: Віктора Арвая з ґімн. в Сяноцї для Тарнова; Григория Бобяка з польскої ґімн. в Пере-

---

3)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Ґоркого.)

(Дальше.)

Єго величезна стать, здавалось, як би ще виросла, і ошоломлена радостию, без цїли вешталась по комнатї; він усьміхав ся, затирав руки, і кидаючи на образи радістні погляди, хрестив ся, широко розмахуючи рукою.... Вкінци пішов до жінки.

Там передовсім впало єму в очи мале червоне тіло, котре повитуха купала в нецках. Побачивши єго, Гнат станув на пальцї, і заложивши руки за спину, пішов до нього, ступаючи осторожно і сьмішно витягнувши губи. А оно, мале, верещало і тріпоталось у водї, наге, безсильне, бідненьке....

— Ти єго.... осторожнійше бери.... у негож — ще костий нема.... — сказав Гнат просячи і півголосом до повитухи. Она засьміялась, отворивши беззубі уста, і звинно перекидаючи мальчика з руки на руку.

— Іди-ж до жінки....

Він послушно звернув ся до постелї, ідучи, спитав:

— Ну, якже, Наталїє?

Відтак підійшовши, відсунув занавісу, що кидала тїнь на постіль.

— Не пережию того.... — роздав ся тихий, охриплий голос.

Гнат мовчав, непорушно глядючи на лице жінки, потонувше в білій подушці, на котрій, як мертві змії, розкинулись темні звої волося. Жовте, на пів мертве, з чорними пятнами вокруг великих, широко отвертих очий,— оно було єму чуже. І погляд тих страшних очий, неподвижно встромлених кудись далеко, через стїну, — також був незнакомий Гнатови. Серце єго, стиснене тяжким перечутєм, вдержало своє радістне битє.

— Нїчого.... нїчого.... то так все єсть....— тихо говорив він, наклонившись, щоби поцїлувати жінку. Але просто в лице єго она застогнала.

— Не пережию того....

Уста у неї були блїді, та холодні, а коли він дотулив ся їх своїми устами, поняв, що смерть вже коло неї.

— О, Господи! — застогнав він шепотом і наляканий, чуючи, як страх давить єго горло і не дає дихати.

— Наташа! Щож з ним буде? Прецінь єму груди треба? Що з тобою?

Майже що не скрикнув на жінку. Около него крутилась повитуха; гойдаючи в воздусї плачучим хлопятком, она щось переконуючо говорила єму, але він нїчого не чув і не міг відірвати своїх очий від страшного лиця жени. Уста єї порушались, і він чув тихі слова, але не розумів їх. Сидячи на краю ліжка, говорив глухим боязким голосом:

— Подумай лише: таж він без тебе не може бути.... потребує ссати! Ти скріпись на души: віджени від себе ту гадку! Віджени єї....

Говорив і — понимав, що непотрібно він то говорить. Слези виступали єми, і в груди у него творилось щось, що було тяжке як камінь, а холодне як лїд.

— Прости.... менї.... будь здоров! Стережи єго, уважай.... не пий.... — беззвучно шептала Наталія.

Сьвященик прийшов, і прикривши лице єї, став зітхаючи читати над нею тихі молитвы слова:

— Владико, Господи Вседержителю, котрий исціляєш всяку недугу.... і отсю, днесь родившу, рабу твою Наталію ісціли.... і піднеси єї з ложа, на котрім лежить.... коли ми, по словам пророка Давида: в грісї почалисьмо ся і в грісї станемо перед Тобою....

Голос старця дрожав, худе лице було строге а від одежи єго несло ладаном.

— Із неї роджене дитятко хорони від всякого зла.... від злих річий.... від всякої бурі.... від духів лукавих в день і в ночи....

Гнат слухав молитву і мовчки плакав. Слези єго, великі і горячі, падали на обнажену руку жени. Але рука єї вже не чула як падуть на ню сльози і она стала непорушна, а шкіра на нїй не дрогнула під дотиком слез. По скінченю молитви стратила Наталія притомність і на другий день умерла, нї слова не сказавши до нїкого більше, умерла так само мовчалива, як жила. Устроївши женї пишний похорон, Гнат охрестив сина, назвав его Фомою, і з тяжким серцем віддав єго в дім хрестного вітця, старого приятеля свого, Маякина, котрого жена недавно перед тим також родила. В густій, темній бороді Гната смерть жени посїяла много сивих волосків, але в по-

мишли для Дембиці; Франца Ґартнера з ґімназиї в Тарнові для реальної школи в Ярославі; Брон. Ґеберта з ґімн. в Стрию для ґімн. в Станиславові; Каєтана Ґольчевского з реальної школи у Львові для ґімн. в Сяноці; Стан. Гоммого з V. ґімн. у Львові для ґімн. в Тарнові; Володисл. Кричиньского з ґімн. поль. в Тернополи для ґімн. в Золочеві; Володим. Ленкевича з V. ґімн. у Львові для ґімн. в Тарнові; Едварда Левка з ґімн. в Н. Санчи для ґімн. в Золочеві; Віктора Островского з реальної школи в Ярославі для того самого заведеня; Маврикия Пацьоркевича з реальної школи у Львові для реальної школи в Тарнові; дра Стефана Рудницкого з академ. ґімн. у Львові для польскої ґімн. в Тернополи; Стан. Руксера з ґімн. в Дрогобичи для реальної школи в Станиславові; Семена Сидоряка з ґімн. акад. у Львові для рускої ґімн. в Тернополи; Володисл. Трибовского з ґімназиї в Бережанах для польскої ґімн. в Коломиї; Якова Захемского з ґімн. сьв. Яцка в Кракові для ґімн. в Вадовицях; Домініка Желяка з польскої ґімн. в Тернополи для польск. ґімн. в Перемишли.

— **Перенесеня.** П. Міністер просьвіти переніс проф. Адольфа Арендта з ґімн. в Дрогобичи до реальної школи в Тарнові; проф. ґімн. в Бучачи Ігнатия Бабского до ґімн. в Ряшеві; проф. ґімн. в Тарнові Михайла Боґуцкого до IV. ґімн. в Кракові; дійстн. учит. ґімн. в Станиславові дра Алекс. Чучиньского, до ґімн. в Подґужу; проф. ґімн. в Подґужу Стан. Козловского до ґімн. сьв. Анни в Кракові; дійстн. учит. ґімназиї польскої в Тернополи Юліяна Левицкого до академ. ґімн. у Львові; проф. ґімн. в Золочеві Аполінарого Мачугу до ґімн. в Н. Санчи; проф. ґімн. в Подґужу Антона Мазановского до III. ґімн. в Кракові; проф. ґімн. в Яслї Станислава Зьобровского до IV. ґімн. в Кракові.

— **Іспит зрілости в Бучачи** відбув ся в днях від 24—30 червня с. р. включно під проводом інспектора краєвого Івана Левицкого. До іспиту сего зголосило ся 33 учеників публичних і 1 екстерніст. Іспит зрілости зложили: Бінер Герш (з відзн.), Боднарчук Захарій, Джиджора Іван (з відзн.), Ґольдберґ Барух, Галущиньский Іван, Інбер Мойсей, Ястшембский Петро, Кеферміґер Зенон, Куций Микола, Льокман Бруно, Лозіньский Мариян, Мендзибродзкий Іван, Мікуліньский Казимір, Недзьвіньский Роман, Островский Володислав, Підручний Стефан, Подлевский Адольф, Поповский Іван, Розлановский Йосиф, Рудницкий Антін, Садовский Омелян, Шрейбер Микола, Сечковский Мечислав (з відзн.), Штерн Макс, Турчаньский Станислав, Турула Евгеній, Цеймер Йона (з відзн.) і Навойский (екст.). По фериях позволено поправити з одного предмету чотиром, відпало двох.

— **Попис в заведеню для сліпих** у Львові відбув ся оногди в присутности запрошених гостий і делеґатів. Яко делеґат митрон. консисториї явив ся о. крилошанин Чапельский. Вихованки (24) і вихованиці (15) читали, писали, рахували та грали на фортепяні, скрипці і ин. Загалом попис випав сьвітло. По пописї гості оглядали гарні вироби вихованиць: мережки і вишивки та вироби вихованків: плетінки, кошики і т. п.

— **Перші вечерниці в Перемишлянах в 41. роковини смерти Т. Шевченка.** Дня 13 липня н. ст. 1902 р. (в неділю) о год. 8 вечером, в салї касиновій в Перемишлянах, відбуде ся вечерок музикально-вокальний з слїдуючою програмою: 1. Вступне слово — др. К. Давидович; — 2. Лисенко: „Ой пущу я кониченька“ — тріо з хором, при акомпаніяменті фортепяна, хор мужеский; — 3. Шевченко: „Тополя“ — деклямация (Ів. Пилипець); — 4. Сольо скрипкове — (Паньків Ст.); — 5. Вахнянин: „Ой ішли наші славні Запорожці“ — (хор міш. читальні в Перемишлянах); — 6 Hamerer: „Letzter Gruss“ — nocturno на гарфовій цитрі (виконає о. Купчиньский); — 7. Шевченко-Лисенко: „Гетьмани, гетьмани“ — сольо басове з акомп. фортепяна (О. Рибак); — 8. Шевченко-Топольницкий: „Три шляхи“ — хор. муж.; — 9 Шевченко-Лисенко: „На що менї чорні брови“ — сольо тенорове (О. Селезінка); — 10. Витвицкий: „Соловій“ — фортепян (виконає М. Кекишівна); — 11. Лисенко: „Ой вербо, вербо“ — (хор мішаний з Утіхович); — 12. Франко-Лисенко „Не забудь“ сольо тенорове з акомп. фортепяна (Стан. Сїяк); — 13. Шевченко-Вахнянин: „Ой по горі ромен цвите“ (хор міш. читальнї „Просьвіти“ в Перемишлянах); 14. Ніщиньский: „Люблю дивитись“ — дует: тенор і бас (О. Мик. Селезінка і о. Амвр. Рибак); 15. Нижанківский: „Гимни славяньскі“ (хор муж.); 16. Шевченко: „Бють пороги“ — деклямация при акомп. фортеп. (М. Рихвицкий); — 17. Шевченко-Лисенко: „Завіщане“ — октет-хори, — закінчить: 18. Образ з живих осіб. — Ціни місць: Два перші ряди по 3 кор., дальші 2 кор., вступ на салю 1 кор., для селян і міщан 50 сот. Прибувайте-ж Всеч. Отці. Впов. Учительство та проча Інтелїґенция руска і Ви дорогі братя міщани та селяни на се перше наше сьвято в перемишляньскім повітї! За комітет: Др *К. Давидович*, *Ів. Буцманюк*.

— **В справі переписки** прошу всіх, що присилають питаня, приняти до відомости, що я мимо найліпшої волї поки що не можу давати ніяких відповідий, позаяк стан здоровля, що змусив мене зменшити роботу і змінити дотеперішний спосіб житя, на то менї не позваляє. Коли зможу, буду знову охотно служити. — *К. Кахникевич.*

— **Вибух ґазів при копаню кирниці.** Се річ досить загально звістна, а іменно досьвідні кирничники знають то добре, що при копаню глубоких кирниць добуває ся иноді ґаз, котрий душить людий і зьвірята. Ґаз той, то як звістно т. зв. квас вуглевий, котрий в маленькій скількости надає кирничній воді приятної сьвіжости а в більшій скількости квасковатого смаку як н. пр. так званим буркутам. Отже в селї Конюшках коло Рогатина у господаря Стефана Когута копали тамтого тиждня селяни глубоку кирницю і в суботу дня 28 с. м. закінчили роботу, котру вів селянин з Насташина, Василь Янович. Добули щасливо воду, але Янович виходячи з кирниці забув в нїй рискаль і казав ще раз спустити ся до неї ведром. В глубині 4 до 5 метрів ведро зробило ся нараз легке, Василь упав з него і погиб. Коли ведро витягнули порожне Стефан Когут видячи, що стало ся якесь нещастє хотів ратувати Василя та казав спустити себе за ним до керниці. Стало ся з ним то саме що й з Василем: коли дійшов до місця, по котре керниця була ґазом наповнена, удушив ся також і упав з ведра у воду. — Помічники на горі витягнувши порожне ведро побачили, що знову стало ся якесь нещастє і готові були давати поміч, але ніхто не мав відваги іти собі по неминучу смерть. Наконець знайшов ся якийсь відважний, котрий дав ся привязати ужисками попід пахи і епустити у ведрі. Дійшовши до небезпечної глубини сіпнув за вужиско і дав знак, щоби его витягали на верх. Коли его

нурім блеску его очий проявив ся новий вираз — мягкий, ясний і ласкавий.

II.

Маякин жив в великім двоповерховім домі з великим огородом, в котрім широко розрослись сильні, старі липи. Густе галузє темним кружевом закривало вікна дому, а сонце роздробленими лучами з трудом проникало через ту заслону в маленькі комнати, густо заставлені ріжнородними меблями і більшими скринями, від чого в комнатах завсїгди панував сумний і строгий сумерк. Родина була побожна — запах воскових сьвічей, ладану і оливи в лямпках наповняв хату, зітханя покути і слова молитви уносились в воздусї. Повинности обрядові сповнялись точно і з приємностию, в них очищувала ся вся свобідна сила душ мешканців дому. В померклій, душній і тяжкій атмосфері комнат майже без шелесту порушали ся жіночі постаті, одіті в темне платє, все з видом душевного сокрушеня на лицях і в мягких виступцях на ногах.

Родина Якова Тарасовича Маякина складалась із него самого, єго жени, доньки і пяти своячок, а наймолодшій з них було около трийцять чотири літ. Всї они були однаково побожні, без жадної індивідуальности і вірно предані Антонинї Івановні, ґаздинї дому, — женщинї високій, худій, з темним лицем і строгими сірими очима, котрі розказуючо і розумно сьвітились. Був ще у Маякина син Тарас, але імя єго ніколи не згадувалось в хатї, а всї знакомі знали, що від тої пори, як девятьнацятилїтний Тарас поїхав в Москву на науку, — він по трех роках оженив ся там против волї батька і Яков вирік ся єго. Тарас пропав без вісти. Говорили, що єго за щось-там заслали на Сибір....

Яков Маякин була дуже незвичайна поява. Низький, худий, рухливий, з червоною рудою кінчастою борідкою, він так дивив ся своїми зеленавими, хитрими очима, неначеб говорив всїм і кождому:

— Не робіть собі нічого, пане мій, не непокійтесь! Я вас хоч і розумію, але коли ви мене лишите в спокою, не зраджу вас....

Голова була у него була похожа на яйце, і погано велика. Високий лоб, пооораний морщинами, зливав ся з лисиною і, здавалось, що у того чоловіка два лиця, — одно проникаюче і розумне лице, з довгим, хрящеватим носом, для всїх видиме, а над ним — друге без очий і рота, з одними лише морщинами, але за ними Маякин як би укривав і очи і уста — укривав до часу.... і коли надійде час, він погляне на сьвіт иншими очима і усьміхне ся иншою усьмішкою.

Він був властителем фабрики поворозничої і мав в місті у пристани склеп. В тім склепі, заваленім до стелї линвами, верівками, коноплями і клочем, була у него маленька комірка зі шкляними скриплячими дверми. В комірці стояв великий, старий поганий стіл, перед ним глубоке шкіряне крісло, а в нім Маякин сидів цілими днями, попиваючи чай і читаючи завсїгди одні і ті самі „Московскіе Ведомості“, котрі він предплачував з року на рік через ціле своє житє. Між купецтвом він тішив ся поважанєм і славою „мозкового“ чоловіка і дуже любив ставити на вид давність свого роду, кажучи охриплим голосом:

— Ми, Маякини, ще за матушки Єкатерини уже купцями були.... я чоловік чистої крови....

В тій сімії син Гната Ґордеєва пр жив шість літ. На семім роцї Фома став хлопцем, з великою головою і широкими грудьми, а по своїм рості і поважнім погляді мікдалевих темних очий виглядав о много старшим ніж був. Тихий, мовчаливий і настійчивий в своїх дитинячих бажанях, він цілими днями бавив ся забавками разом з донькою дяді Маякина — Любою, під мовчаливим надзором одної із своячок, дзюбатої, грубої і старої панни, котру не знати чому називали „Бузя“. Она була єством цілком без голосу і як би чогось настрашена, навіть і з дітьми она говорила півголосом і односложними словами. Знаючи много молитов, она не розказувала Фомі анї одної казки.

З дївчиною Фома жив дружно, але коли она чимнебудь розсердила або подразнила єго, він блїднїв, ніздрі его роздувались, він сьмішно витріщував очи і сильно бив єї. Она плакала, бігла до матери і жалувалась перед нею, але Антонина любила Фому і на жалоби доньки мало звертала уваги, що ще більше скріпляло дружбу дїтий. День Фоми був довгий і однообразний. Вставши з ліжка і умившись, він ставав перед образом і повтаряючи за дзюбатою Бузею читав довгі молитви. По тім — пили чай а за чаєм їли много булок, палениць і пиріжків. По чаю — лїтом — діти ішли в густий великий огород, що кінчив ся ровом, в котрім все було темно. Звідси віяло вогкостию і якимсь острахом. Дїтий не пускали навіть на край рова, а се викликало в них страх до него. Зимою, від чаю до обіду, бавились они в комнатах, коли на дворі було дуже студено, або ішли на подвірє і там качались з великої ледяної гори.

В полудне обідали — „по русски“, як говорив Маякин. Насамперед на стіл ставили велику миску товстого борщу з сушеним хлїбом в нім, але без мяса, потім же той борщ їли з мясом, покраяним на малі кусники, потім печене поросятко, гуску, телятину, або кишку з кашою — потім знов подавали миску зупи з патрохами або макараном, а все те кінчилось чимсь солодким. Яко напій пили кваси: черничний, ялівцевий і хлїбний — їх всегда у Антонини Івановної було кілька родів. Їли мовчки, лиш часом зітхали з утоми; дїтям ставили осібну миску для обоїх; всї дорослі їли з одної. Умучені від такого обіду — клались спати і дві, три години з ряду в домі Маякина чути було лише хропінє і сонні зітханя.

Збудившись — пили чай, а по чаю гово-

витягнули, він був вже без памяти і цілий червоний; коли опритомнів, розповів, що его якийсь сопух запаморочив в кирници. Тіла Яновича і Когута добуто з великим трудом з кирниці і похоронено. Янович мав літ 33 і лишив вдовицю і 4 малолітні сироти, а Когут літ 50, лишив також вдовицю і сироти. — Се нещасте нехай буде осторогою для других, і длятого нехай в таких случаях кождий памятає, що коли приходить ся спускати у глубоку кирницю, то насамперед треба перед собою спускати заткнену на жердці горіючу сьвічку або засьвічену ліхтарку і не спускати ся дальше, скоро сьвітло перед нами згасне, бо знак, що там єсть вже в споді душачий ґаз, квас вуглевий. Щоби же той ґаз не шкодив, то треба або кирницю очистити від него в той спосіб, що спускає ся аж до споду вязанки галузя з листєм і done его ними вимітує ся аж найде до кирниці сьвіжого здорового воздуха, або далеко ліпше і скорше, особливо коли кого треба ратувати, очищує ся кирницю так, що бере ся цебричок з гашеним вапном і спускаючись до кирниці обливає ся вапном всі его стіни.

— **Благословене боже.** В Скоморохах нових, коло Рогатина, є парохом о. Василь Громадка, що числить вже 82 літ житя, а 56 літ є сьвящеником. Від своїх дочок і синів дочекав ся сей всіми поважаний сьвященик-ювилят шістдесятеро внуків. Мимо глубокої старости держить ся знаменито, все погідний, веселий, балакучий, а про себе і своє численне поколїнє говорить жартом: „Колись був я Громадка, а тепер зробила ся цїла громада“.

— **Перегони самоїздів з Парижа до Відня** покінчили ся смертию трех осіб, а кількадесять осіб покалїчило ся. Самоїзди їхали гостинцями зі скористю до 100 клм. на годину, отже нічо дивного, що кільканайцять з них розторощили ся о телеґрафічні стовпи, а їдучі ними особи замість до Відня поїхали на тамтой сьвіт. З живих прибув до Відня перший Маркель Реполь, другий гр Зборовский, а третий Генрих Фарман. Загалом прибуло до Відня 25 самоїздів.

— **Примха природи.** Черновецка „Буковина“ доносить, що у Йойни Пістенера лїсничого в Іспасї на Буковинї мала корова теля з трома ногами. Теля здорове, добре ходить а навіть скаче.

Курс львівский.

Дня 2-ого липня 1902.	платять K. c.	жадають K. c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540·—	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	564·—	572·—
Акциї гарбарнї Ряпів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95 80	96·50
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	—·—
Банку гіпот. 4½%	100·—	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	101·40	102·10
4% листи застав. Банку краєв. .	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·30	97·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	96·50	97·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·20	99·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·50	103·—
„ „ „ „ 4½ %	100·70	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·20	97·90
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·—	97·70
„ „ м. Львова 4% по 200К.	94·—	94·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденський)	—·—	57·10
Угорск. черв. хреста	29·—	30.—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	75·—	80.—
Базилїка 10 К	19·35	20.35
Joszif 4 K.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·22	11·34
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·10	117·80
Доляр америк.	4·80	5·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 3 липня. Перед виїздом до Ішлю приймив Цїсар на авдиєнциї президента мінїстрів дра Кербера.

Рим 3 липня. Tribuna доносить, що італїяньский король Віктор Емануель в товаристві мінїстра справ заграничних Прінетті'ого поїде дня 9 липня через Берлин до Петербурга, куди прибуде 12 липня. Король забавить там три дни, а відтак верне просто до Італії. Королева не поїде з причини відмінного стану.

Льондон 3 липня. Король провів ніч знаменито. Полїпшенє поступає. Рана починає вже гоїти ся.

Капштадт 3 липня. Провідники Бурів Девет, Бота і Делярей виїхали до Льондона.

Пекін 3 липня. Велика ворохобня ширить ся в північній Хінї. Войска нїмецкі, францускі і япаньскі одержали приказ поспішити на поміч хіньским войскам, аби ворохобню придавити.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

рили о міских новинках, о півцях, дияконах, о весїлях, о неумістнім поведеню того або другого купця.... По чаю Маякин говорив до жени:

— Ну, мамо, дай-но сюди библїю...

Найчастїше Яков Тарасович читав книгу Йова. Насадивши на свій великий і орлиний ніс очиці в тяжкій срібній оправі, він повів очима по слухачах — чи всї они, мовляв, на своїх місцях?

Они всі сидїли там, де він привик їх видїти, а на лицях у них був знакомий ему вираз побожности, німий і боязливий.

— Був чоловік в краю Уц... — зачинав Маякин охриплим голосом, а Фома що сидїв разом з Любою в кутї комнати на софі, вже знав, що сейчас его хрестний отець замовчить і погладить себе рукою по лисинї. Він сидїв і слухаючи зображав собі того чоловіка з краю Уц. Чоловік той був високий і нагий, очи у него були великі, як у Нерукотворного Спаса, а голос — як велика мідяна труба, на котрій трублять жовнїри в касарнях. Чоловік той з кождою минутою все ріс; досягаючи до неба, він погружав свої темні руки в облаки і розриваючи їх, кричав страшним голосом:

— На що дано єсть сьвітло чоловікови, котрого путь незнана і котрого Бог окружив темнотою?

Фомі ставало страшно і він зжахнув ся; дрімота его покинула, він чув голос хрестного вітця, котрий пощипуючи бороду з лагідною усьмішкою сказав:

— Диви, на що він не зважуєсь....

Хлопець знав, що хрестний отець говорить се о чоловіці з краю Уц, а усьмішка вітця хрестного успокоювала его. — Не завалить неба, не розірве его той чоловік своїми страшними руками..... І Фома знов видить чоловіка: він сидить на земли, „тїло его покрите червами і припорошеними боляками, шкіра его гноїть ся“. Але він вже маленький і бідненький, він просто — як дїд перед ворітьми церковними.

А він говорить:

— Що робити чоловікови, щоби бути чистим перед Господом? В який спосіб може бути праведним дитя зроджене від женщини?

— То говорить він до Господа... — пояснював Маякин переконуючо. — Як можу я бути чистий, коли я лиш слабе тїло? Се єсть питане до Господа... А що Ви на те кажете?

Читаючий поглянув на своїх слухачів питаючо і певний себе.

— Удостоїв ся праведник... зітхаючи говорять жінки. Яков Маякин, посьміхуючись, дивить ся на них і говорить:

— Дурні ви баби... Поведїть радше дїтий спати.

Гнат бував у Маякиних кождого дня, приносив синови забавки, брав его на руки і притискав до себе, а часами невдоволений і зі зле укритим несупокоєм говорив до него.

— Чого з тебе такий бурмило? Ух! Чого так мало сьмієш ся.

І він жалував ся перед кумом:

— Бою ся, щоб Фомка не вдав ся в маму... очи у него також невеселї.

— За скоро непокоїш ся — усьміхав ся Маякин.

Він також любив похрестника, і коли раз Гнат заявив ему, що возьме Фому до себе, — Маякин дуже огірчив ся.

— Остав его... — просив він. — Диви, хлопчина привик до нас, він вже плаче...

— Перестане.... не для тебе він менї уродив ся. У вас тут воздух тяжкий... скучно тут як в якім старосьвітскім скитї. То шкодить дитинї. А менї без него також невесело. Прийдеш у хату, пусто. Не глядївби тодї на нічо. Таж ради него годї менї пересилити ся до вас... не я для него, а він для мене. Тепер же до мене сестра Анфисса приїхала — буде кому его доглядати...

(Дальше буде).

Промисл краєвий!
Лиш власний виріб!
Ґаранция змісту!
а крім того і походженя!

НАВОЗИ штучні

поручає
під контролею стациї досьвід. в Дублянах зістаюча фабрика

I. гал. Товариства акц. для промислу хемічного

давнїйше
„Спілки командитової“
ЮЛІЯ ВАНҐА

у Львові
ул. Косцюшка ч. 10.

Цінники на жадане висилаємо відворотно.
Ціни весняні лишають ся незмінені.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю
Братів К. і Ц. Попов у Москві.

К. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. Доставцї Двора царско-росийского
Надворні доставцї кор. Вел. королів: Грециї, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи, | Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р. | Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цінник.

Ціни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.

Аґенция дневників
Ст. Соколовского
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Дуже величавий
образ комнатний
представляючий
„ПРИЧАСТЄ“
мальований артистом Єзерским в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.
Пабути можна у
Антона Хойнацкого
Львів, ул. Руска ч. 3.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолітоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату по 3 зр. місячно.

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).